

Giới thiệu Hương Lai Si

Nàng không phải A Châu, thế nên cả đời nàng không thể “tuệ nhãn thức anh hùng”, oanh oanh liệt liệt đi yêu một đại anh hùng muôn người kính ngưỡng như Kiều Phong.

Nàng không phải Vương Ngũ Yên, thế nên sau khi si mê yêu một người không nên yêu, cũng chẳng có một Thế tử quyền quý thâm tình chờ nàng quay đầu nhìn lại như Đoàn Dự.

Nàng là A Bích. Thế nên, cả đời này, số mệnh đã định sẵn trong mắt nàng chỉ có thể trông thấy một nam nhân duy nhất, một kẻ bị thiên hạ phi báng là nguy quân tử, gian hùng, ích kỷ, tiểu nhân - Mộ Dung Phục.

Khi y còn là Cô Tô Nam Mộ Dung vang danh thiên hạ, công tử như ngọc, phong nhã vô song, nàng yên lặng đứng phía sau y, làm một tiểu nha hoàn gây đàn thổi sáo.

Khi y bốn ba mưu tính đại nghiệp phục quốc xa vời, nàng ngoan ngoãn ở lại Yên Tử ồ, lặng lẽ vì y may xiêm y, chờ đợi y trở về.

Khi y đại mộng vỡ tan, trở thành một kẻ điên dờ thần trí không rõ, chúng bạn xa lánh, thiên hạ miệt khinh, khi vị biểu muội “thần tiên tỉ tỉ” kia cũng cùng Đoàn lang của mình trở về cung vàng điện ngọc, lại chỉ có duy mỗi nàng, không rời không bỏ, vẫn cứ thế đi theo bên cạnh y, vì y roi lệ, cùng y xây một giấc mộng ngai vàng ảo ảnh.

Xưa nay, kẻ cùng chung phú quý vinh hoa dễ tìm, người si mê công tử như ngọc không khó kiếm, lại có mấy ai nguyện ở bên lúc cơ hàn thất bại?

Có một loại hạnh phúc tên là lặng lẽ chờ đợi.

Đó là tình yêu của A Bích.

Bạn đang đọc truyện *Hương Lai Si* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mở đầu

Đã từng, trong mắt A Bích chỉ có Mộ Dung Phục, mà trong mắt Mộ Dung Phục lại chỉ có thiên hạ. Trớ trêu thay, khi cả thiên hạ ruồng bỏ y, lại chỉ có A Bích mà y chưa từng để trong mắt ấy còn ở bên.

Mộ Dung Phục không có được thiên hạ, đánh mất hết tất cả, nhưng y vẫn còn có thứ quý giá nhất trên thế gian, đó là A Bích.

Có một loại hạnh phúc, đó là bất kể lúc nào, khi y quay đầu lại, vẫn có một A Bích ở phía sau, khi y trở về nhà, vẫn có một A Bích đang đợi.

Đây là câu chuyện sau khi Mộ Dung công tử trùng sinh, một lần nữa bắt đầu lại, buông xuống giấc mộng xa vời, trân trọng người trước mắt. Sủng ngọt là chính, giang hồ ân oán là phụ.

*Giải thích tên truyện: “Hương lai si” là tên một chương trong “Thiên Long Bát Bộ”, cũng chính là chương mà A Bích lần đầu xuất hiện. “Hương lai” có nghĩa là từ xưa đến nay, “hương lai si” tức là xưa nay vẫn si mê. Có lẽ tên chương ấy là lời dự báo trước vận mệnh của A Bích.

Cảnh báo:

1. Nữ chính là A Bích, A Bích nguyên bản chứ không phải xuyên hay trùng sinh, điểm đặc biệt nhất của A Bích là ôn nhu như nước, ngoan ngoãn nghe lời, trong lòng trước sau chỉ có một mình công tử gia, chỉ vì công tử gia mà lo nghĩ, nếu không như vậy thì không còn là A Bích của Kim Dung nữa, thế nên nữ chính không phải nữ cường.

2. Nam chính là Mộ Dung công tử, Mộ Dung công tử trùng sinh sau mười năm hóa điên, có người cho rằng nếu không ôm mộng khôi phục Đại Yên thì không còn là Mộ Dung Phục nữa, nhưng ở đây quả thực không phải là Mộ Dung nguyên bản. Nếu tác giả là một đại nam nhân, có lẽ tác giả sẽ viết một câu chuyện về Cô Tô Nam Mộ Dung sống lại trả thù những kẻ từng đã bại mình, sau đó dựa vào lợi thế biết trước tiên cơ mà chiếm lấy giang sơn, hoàn thành giấc mộng hoàng đế. Nhưng tác giả chỉ là một cô gái nhỏ ôm ấp tình cảm nhi nữ bình thường, nên trong đây không có một Mộ Dung điên cuồng với chấp niệm Yên quốc. Mộ Dung Phục đã dành cả một đời si dại cho đại nghiệp phục quốc của hậu nhân Mộ Dung thế gia rồi, nếu y còn có thể được một lần sống lại, tác giả chỉ hi vọng cho công tử gia một đời an nhiên, buông bỏ gánh nặng trên vai, trân trọng người trước mắt. Nếu bạn đến đây vì mong muốn thấy một Mộ Dung chọc trời khuấy nước, đăng ngôi cửu ngũ, thì rất tiếc phải để bạn thất vọng rồi. Tất nhiên, Mộ Dung công tử dù không điên cuồng phục quốc thì cũng không hề hiền lành, càng không vô dụng. =)))

3. Tác giả không thích “thần tiên tỉ tỉ” cùng với Đoàn lang của nàng, nên có thể sẽ có những chi tiết khiến fan couple này khó chịu, cẩn thận trước khi

nhảy hổ.

Lời nói đầu

Khi đọc lại “Thiên Long Bát Bộ”, tôi không khóc khi A Châu chết, không nghẹn ngào khi A Tử ôm Tiêu Phong nhảy xuống vực, lại rơi nước mắt vì A Bích.

Có người hỏi tôi, tại sao lại khóc cho A Bích? Nàng có chết đâu, nàng vẫn sống yên bình đầy thôi, nàng có gì đặc biệt đâu, từ đầu chí cuối nàng vẫn mờ nhạt như một chiếc bóng ấy mà. Còn có người, thậm chí chẳng nhớ rõ A Bích là ai.

Trong “Thiên Long Bát Bộ” có vô vàn nhân vật nữ, lại càng có không ít mỹ nhân, mỹ nhân bạc mệnh càng không thiếu, nhưng tại sao tôi lại nức nở vì A Bích như vậy? Xét về dung mạo, khi đặt cạnh “thần tiên tỷ tỷ” Vương Ngữ Yên, A Bích trở nên mờ nhạt, dù nàng không xấu. Xét về trí tuệ, khi đặt cạnh A Châu thông minh linh động, A Bích trở nên nhạt nhòa, dù nàng chẳng ngốc. A Bích tựa như cái tên của nàng vậy, hòa vào sông nước Giang Nam, giống như một chiếc lá xanh góp phần tôn lên vẻ rực rỡ của các cô nương khác, người ta dễ lãng quên nàng, chỉ có người thật tinh tế, thật tỉ mỉ, mới có thể trông thấy được vẻ đẹp của cô gái ấy - một vẻ đẹp mà kẻ vội vã, vội vã sẽ dễ bỏ qua. Tỉ như Mộ Dung công tử, y quá bận rộn với giấc mộng phục quốc, thế nên y không có thời gian để phát hiện ra vẻ đẹp ấy, cuối cùng bỏ lỡ.

Kim Dung từng nói rằng, trong các nhân vật nữ của mình, ông quý nhất chính là Tiểu Chiêu (trong “Ỗ Thiên”) và A Bích. Hai cô gái này giống nhau ở chỗ đều yêu trong thầm lặng, lặng lẽ hi sinh tất cả cho người mình yêu mà không cần hỏi đáp. Quả thật, tôi cảm thấy hai cô gái ấy là mẫu người nên lấy làm vợ nhất. Nhưng mà, so ra thì Kim Dung có vẻ thiên vị A Bích hơn. A Bích xuất hiện rất ít, nhưng mỗi lần xuất hiện đều khiến tôi khó quên. Có người nói rằng trong cả bộ tiểu thuyết trường thiên này, A Bích có cách xuất hiện đẹp nhất. Lần đầu tiên nàng lên sân diễn chính là giữa sông nước Giang Nam mờ ảo, chèo một chiếc thuyền nhỏ, ngâm nga xướng một bài từ. Chính Đoàn Dự còn vì nàng mà ngây ngẩn, nghĩ rằng tuy nàng không đẹp bằng Mộc Uyển Thanh nhưng dung mạo tám phần, khí chất ôn nhu lại đến mười hai phần, chính bởi khí chất ấy mà khiến nàng đẹp hơn tất thảy.

A Bích được Kim lão gia thiên vị không chỉ là ở cái khí chất ôn nhu vô cùng đó, mà ông còn cho nàng rất nhiều tài hoa, nàng nấu ăn giỏi, khéo may vá, lại thông thạo âm luật. Trên người nàng như tập trung hết thảy phong nhã của thế gian. Nàng nấu ra chính là những món ăn tao nhã vô cùng, nàng xướng ngâm chính là Tống từ, nàng ở chính là Cầm Vận tiểu trúc. Vũ khí giết người trong tay nàng lại trở thành nhạc khí, kẻ thù của nhà Mộ Dung gặp nàng cũng nghĩ thầm rằng dù có giết sạch họ Mộ Dung thì cũng sẽ tha cho nha đầu này. Một cô gái ôn nhu ngây thơ đáng yêu đến mức nào mới có thể khiến người ta không nỡ tổn thương nàng mảy may như vậy?

Tình yêu của A Bích là thầm lặng, thầm lặng đến nỗi người ta vẫn tranh luận với nhau xem A Bích rốt cục có yêu Mộ Dung công tử hay chỉ là sự trung thành với ân nhân. Tôi cho là có, không chỉ có, mà còn là rất sâu đậm. Chỉ là, nếu tình yêu của Vương Ngữ Yên đối với Mộ Dung công tử được thể hiện ra bên ngoài, ai ai đều biết, thì tình yêu của A Bích chỉ thể hiện khi chỉ có một mình nàng, vào những đêm trường một mình ngồi may áo cho người ấy, một mình lầm bầm gọi “công tử gia”, “công tử gia”. Người ta hiểu nhầm nàng đang may áo cho Đoàn Dự, nhưng Đoàn Dự biết, chúng ta cũng biết, nàng đang may áo cho công tử nhà nàng đấy thôi. Nếu không yêu, tại sao lại quan tâm tỉ mỉ từng li từng tí, tại sao lại phải mong ngóng người ta khi nào trở về, sao phải giúp Vương Ngữ Yên trốn ra ngoài tìm biểu ca? Nhưng vấn đề đặt ra chính là, nếu là yêu, tại sao lại yên lặng giấu đi như vậy?

Lúc A Bích quan tâm đến Đoàn Dự, A Châu đã trêu: Muội cần thận chu đáo như thế, cần thận công tử ghen đấy. A Bích liền đáp lại, đại khái là: Công tử làm sao lại để tâm đến nha hoàn như chúng ta chứ? Từ câu nói này, có thể thấy trong lòng A Bích luôn cảm thấy mình không xứng với công tử, dù trên thực tế, tôi cho rằng ngược lại là Mộ Dung không xứng với nàng mới phải. A Bích quá hiểu chuyện, đó là bi kịch của nàng. Nàng có thể đi theo Mộ Dung Phục, nhưng nàng không làm vậy, trong suốt chiều dài tiểu thuyết, ta chỉ thấy A Bích ở Yên Tử ở chờ đợi, sau khi đưa Vương Ngữ Yên tìm gặp Mộ Dung, nàng lại trở về gia trang, từ đó không hề xuất hiện nữa, mãi cho đến khi Mộ Dung hóa điên, ta mới thấy nàng lại hiện diện bên cạnh y. Có lẽ bởi vì nàng biết rằng mình không thể giúp gì cho công tử, thế nên liền ngoan ngoãn quay về để không làm vướng chân y (như Ngữ Yên), hoặc là bởi lúc ấy đã có Vương tiểu thư chăm sóc cho y, y không cần nàng, nàng liền quay về, tiếp tục một mình chờ đợi. Suốt quãng đường giang hồ phong vân ấy, là Vương Ngữ Yên cùng Mộ Dung Phục đi. Còn những tháng ngày điên điên dại dại cơ khổ sau này, người đi bên y là A Bích. Tôi từng đọc ở đâu đó, có ai đó viết rằng, Mộ Dung Phục có thể không có Vương Ngữ Yên, không có các gia thần khác, nhưng không thể không có A Bích. Đến cuối cùng, y vẫn chẳng thể rời xa cô gái tưởng chừng chỉ là nhân vật có cũng được mà không có cũng không sao ấy.

Chợt nhớ đến một đoạn trong bài hát no: “Khi các con sông đều chảy ngược dòng, vẫn còn ta ở bên cạnh chàng, bầu bạn cùng chàng cho đến tận cùng của thời gian. Cho dù có một ngày, trời và đất đều phải phân ly, ta cũng vĩnh viễn không rời bỏ, phải cùng chàng bên nhau... Cho dù tất cả thế gian đều trở thành kẻ địch của chàng, ta vẫn sẽ ôm chặt lấy chàng, không để rơi dù chỉ một giọt lệ...” Đối với tôi, đó là loại tình yêu cảm động lòng người nhất.

Tôi thích nhất ở A Bích, có lẽ cũng vì cái “toàn tâm toàn ý, cả đời không thay đổi” ấy. Nàng là một trong số ít các cô gái dù gặp Đoàn Dự nhưng không hề lung lay trước hắn. Ngay cả trong bản mới nhất của Kim gia chỉnh sửa, Đoàn Dự gọi A Bích là “tiểu muội tử”, muốn nhận nàng là em gái, vì khi hắn ở Yên Tử ở chỉ có một mình A Bích quan tâm tới hắn, A Bích liền nghiêm mặt nói hắn đừng trêu chọc mình. A Bích không tạo cho người ta cảm giác lạnh lùng xa cách, ai cũng có thể trò chuyện luận đàm thi ca với nàng, lại duy chỉ có nói chuyện tình yêu phong nguyệt thì không được, bởi họ đâu phải là Mộ Dung công tử.

Có lẽ có rất nhiều cô gái sẽ rung động trước Mộ Dung Phục, đứng thấy trên phim truyền hình Mộ Dung hoàn toàn bị nhan sắc họ Đoàn lấn át, thực tế trong truyện thì khi Đoàn Dự gặp Mộ Dung còn cảm thấy tự ti. Mộ Dung rất hoàn mỹ, tài mạo, gia thế, võ công, danh tiếng, có cái nào không xuất sắc đâu, thế nên không khó hiểu khi Vương Ngữ Yên đã từng lạnh lùng với Đoàn Dự mà bám theo biểu ca mình. Nhưng tình cảm ấy của nàng ta, dường như chỉ là sự ngưỡng mộ, rung động nhất thời của tuổi trẻ, nàng ta chưa bao giờ yêu Mộ Dung Phục chân chính, mà chỉ yêu Mộ Dung Phục do chính nàng ta vẽ ra, khi phát hiện y không như mình tưởng tượng, liền vỡ mộng rồi nương tựa vào Đoàn lang. Vương Ngữ Yên chưa bao giờ hiểu biểu ca của mình, chưa bao giờ hiểu giấc mộng của y. Nhưng A Bích hiểu. Bởi vì hiểu, thế nên không hề đòi hỏi, không hề oán hận. Rất nhiều người, bao gồm cả Vương Ngữ Yên, có thể yêu một Mộ Dung Phục hoàn mỹ vô khuyết bên ngoài kia, chỉ có A Bích mới yêu một Mộ Dung Phục chân chính thật sự, kể cả xấu hay tốt, bất luận y biến thành dáng vẻ nào, trở nên ra sao, không cần biết y xấu xa ích kỷ đến mức nào, chẳng cần quan tâm y từng làm những việc ác độc tàn nhẫn gì. Trong mắt A Bích, không có chính tà, không có thiện ác, chỉ có Mộ Dung công tử, mà công tử của nàng, luôn luôn đúng, luôn luôn là nam nhân tốt nhất trên thiên hạ. Lúc nàng phát kẻo cho đám trẻ, dặn chúng ngày mai lại đến tung hô Mộ Dung Phục đang đội mũ giấy kia là hoàng đế,

giúp y dệt nên giấc mơ ngai vàng hư ảo ấy, tôi biết, nàng là người duy nhất hiểu được bi kịch của y.

“Bác Kiều Phong, Nam Mộ Dung”, một người là anh hùng, một kẻ là gian hùng, nhưng tựu chung lại vẫn là bi kịch. Khác nhau là, bi kịch của Kiều Phong là do sự tình cờ sắp đặt, sự ngẫu nhiên run rủi của vận mệnh đã đẩy hẳn đến tuyệt lộ, còn với Mộ Dung, bi kịch của y ngay từ lúc sinh ra đã bắt đầu, bản thân cái tên y cũng đã là khởi đầu của bi kịch. May mắn lớn nhất trong cuộc đời y, có lẽ là cuối cùng vẫn còn có A Bích. Một con người, chưa đến lúc lạc lõng một mình trên nhân thế này, bên cạnh vẫn còn một ai đó thật lòng với mình, thì vẫn chưa gọi là cùng đường.

Ngẫm lại thì, A Châu và A Bích cùng nhau lớn lên, sau đó một nàng yêu Bác Kiều Phong, một nàng yêu Nam Mộ Dung, một nàng oanh oanh liệt liệt vì yêu mà chết, một nàng âm thầm lặng lẽ vì yêu mà sống, đến cuối cùng là ai bi kịch hơn ai?

Dù thế nào đi nữa, với tôi, cô gái A Bích ấy vẫn rất đẹp, vô cùng đẹp đẽ, thậm chí còn hơn xa vẻ đẹp của vị “thần tiên tỉ tử” nhạt nhẽo như bức tượng kia.

Có những người như thế, trầm lặng tựa không khí, luôn luôn hiện diện bên ta, ta chẳng hay chẳng biết, nhưng lại không thể thiếu, dù chỉ một giây một khắc.

Bạn đang đọc truyện *Hướng Lai Si* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tiền truyện: Một mảnh tình si vui hoàng thổ Mười năm tỉnh mộng thấy đoạn trường

Tiền truyện: Một mảnh tình si vui hoàng thổ

Mười năm tỉnh mộng thấy đoạn trường

I.

“Hôm đó về đến kinh thành, Đoàn Dự muốn lên chùa Thiên Long để bái kiến Khô Vinh đại sư và bá phụ Đoàn Chính Minh nhưng trời đã sắp tối mà còn cách chùa đến hơn sáu mươi dặm, đành phải kiếm chỗ nghỉ ngơi. Bỗng nghe trong rừng có tiếng trẻ con reo lên:

- Bệ hạ! Bệ hạ! Chúng tôi lạy bệ hạ rồi, sao bệ hạ không cho kẹo?

Mọi người nghe thế ai nấy đều ngạc nhiên: “Sao lại có người nhận ra được hoàng thượng nhỉ?”. Cả bọn tiến vào xem xét, nghe thấy trong rừng có người nói:

- Các người phải xướng: Nguyên ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, thế mới có kẹo.

Tiếng nói đó cực kỳ quen thuộc, chính là Mộ Dung Phục. Đoàn Dự và Vương Ngữ Yên hoang mang, vội nắm lấy tay nhau, nép vào sau gốc cây, nhìn về phía có thanh âm, thấy Mộ Dung Phục ngồi trên một cái gò đất, đầu đội mũ giấy cao nghệu, thần sắc nghiêm trang.

Bây tám đứa trẻ con nhà quê qui trước đóng đất, lao xao nhắc lại:

- Nguyên ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Bọn chúng vừa chúc tụng rầm rĩ vừa lạy như té sao, có đứa thò tay giục:

- Cho kẹo đi, cho bánh đi!

Mộ Dung Phục đáp:

- Chư khanh bình thân, trăm đã hưng phục được Đại Yên, lên ngôi đại bảo rồi, mọi người ai cũng được phong thưởng.

Bên cạnh gò đất một cô gái đứng ủ rũ, chính là A Bích. Nàng mặc một chiếc áo dài màu xanh lơ, khuôn mặt xinh xắn nhuốm vẻ tiêu tụy buồn rầu, lấy kẹo bánh từ trong một chiếc giỏ, chia cho đám trẻ con miệng nói:

- Các cháu ngoan lắm, mai ra chơi nữa, lại được kẹo được bánh.

Giọng nàng ghen ngào, mấy giọt nước mắt lăn lăn rơi trên giỏ tre. Bọn trẻ con vỗ tay reo hò giải tán cùng nói:

- Mai lại ra nữa!

Vương Ngữ Yên biết rằng biểu ca thần trí đã thất thường, cái mộng đế vương càng lúc càng sâu, không khỏi bùi ngùi. Đoàn Dự nhìn thấy thần tình A

Bích như thế, nỗi thương xót dâng tràn, định lên tiếng gọi nàng và Mộ Dung Phục cùng về Đại Lý để tính đường sắp xếp cho ổn thỏa nhưng thấy cô gái nhìn Mộ Dung Phục hết sức nhu tình, còn Mộ Dung Phục thì mặt mày đầy vẻ đắc ý thỏa mãn, trong bụng bàng hoàng: “Mỗi người có một duyên pháp khác nhau, Mộ Dung huynh và A Bích như thế này, với người khác thì thấy họ đáng thương, có biết đâu trong lòng họ lại hết sức hoan lạc không chừng? Ta việc gì phải lăm chuyện?”. Chẳng nhẹ nhàng cầm tay áo Vương Ngữ Yên ra hiệu.

Mọi người lặng lẽ lui ra. Chỉ thấy Mộ Dung Phục ngồi chễm chệ quay mặt về hướng nam, miệng vẫn lăm nhăm không thôi. “

(Trích hồi 99, “Thiên Long Bát Bộ”, Kim Dung)

--- ☆ ---

Thời gian như nước chảy, thấm thoát đã mười năm trôi qua, ngoài kia bao mùa xuân hạ thu đông luân chuyển, bao lần thế sự xoay vần, san hà biến đổi.

Mười năm không dài nhưng cũng chẳng ngắn, chỉ ít thì cũng đủ để A Bích từ một thiếu nữ mười sáu, mười bảy hồn nhiên ngây thơ trở thành cô gái lờ thỉ quá độ thanh xuân. Ở tuổi của nàng, những cô nương khác đều đã sớm thành thân, sinh con, thậm chí có người đã được bế cháu, gia đình viên mãn. Chỉ có nàng, vẫn như thế, vẫn búi tóc thiếu nữ chưa xuất giá, vẫn chưa một lần khoác vào giá y, chưa một lần bước lên kiệu hoa.

A Bích tuy thân phận chỉ là thị tỳ của nhà Mộ Dung, nhưng Mộ Dung gia luôn đối đãi với nàng chẳng khác gì một tiểu thư, nàng có trang viện riêng thuộc về mình là Cầm Vận Tiểu Trúc, nàng có nha hoàn hầu hạ riêng của mình, xiêm y trang sức không hề thua kém bất cứ tiểu thư thế gia nào, Mộ Dung lão gia và phu nhân từng nói, nếu mai sau A Bích xuất giá, nhà Mộ Dung nhất định cho nàng mười dặm hồng trang, dùng nghi thức của một tiểu thư mà gả nàng về nhà chồng. Năm đó A Bích đến tuổi cập kê, dung mạo đoan trang, phẩm hạnh hiền thực đảm đang, lại tinh thông cầm kỳ thi họa, cộng thêm thiên phú âm luật hơn người, không ít công tử thế gia muốn mang sính lễ cưới nàng về “hồng tỳ thiên hương”, nhưng A Bích cứ lẩn tránh, rồi sau đó Mộ Dung Phục hóa điên, thần trí không rõ, Tham Hợp trang cũng suy sụp, mọi người đều bỏ đi cả để tránh kẻ thù cũ quay lại đòi nợ xưa, chỉ có A Bích vẫn một mực đi theo công tử gia, không rời không bỏ. Nàng rời khỏi Yên Từ ô, tháo xuống trang sức quý giá, thay ra những bộ xiêm y lụa là đắt tiền, giả trang làm một thôn cô dân dã, cùng Mộ Dung Phục bấy giờ đã điên điên dở dở, mai danh ẩn tính sống trong thôn làng gần một khu rừng ở biên cảnh Đại Lý.

Mười năm bình thân trôi qua, cuộc sống tất nhiên chẳng hề an nhàn như khi còn ở Cô Tô, một mình A Bích phải vừa chăm sóc công tử đang điên dại, lại phải dệt vải thêu thùa kiếm tiền mưu sinh, còn phải luôn luôn lẩn tránh để những kẻ thù xưa của nhà Mộ Dung không tìm ra tung tích của hai người. Thế nhưng, A Bích chưa từng oán than, thậm chí, lại còn cảm thấy hạnh phúc. Nếu công tử không thần trí điên loạn, sao y lại chịu cùng nàng yên bình sống ở sơn thôn dã lĩnh này chứ? Vì thế, mỗi khi nhìn Mộ Dung công tử, trong lòng A Bích luôn dâng lên hai cảm xúc khác nhau, một mặt, nàng vì y mà xót thương, mong công tử sớm ngày khôi phục thần trí, trở lại là công tử như ngọc ngày nào; một mặt, nàng lại thật ích kỉ hi vọng công tử sẽ mãi mãi như vậy, bởi chỉ có một Mộ Dung Phục đã điên rồi mới thuộc về một mình nàng, trong mắt chỉ có nàng, trong thế giới chỉ có nàng và y. Nàng biết bản thân không nên có suy nghĩ ích kỉ như vậy, nhưng lại không thể khống chế bản đi nghĩ như vậy. Có lẽ, tình yêu trên thế gian chính là thế, mù quáng và chẳng cần lí do.

Hôm ấy, A Bích như thường lệ mang số vải dệt được ra chợ, vào hiệu vải để đổi lấy ngân lượng. Nàng vốn khéo tay, vải dệt ra vô cùng tinh tế, tay nghề thêu thùa cũng khó ai bì kịp, ông chủ lại thấy nàng đáng thương, không nỡ ép giá, thành ra số tiền kiếm được cũng đủ sống qua ngày.

Bước ra khỏi hiệu vải, A Bích định bụng sẽ đi mua thêm ít thịt cá về nấu vài món cho công tử ăn. Tuy cuộc sống vất vả, A Bích lại chưa từng để công tử nhà nàng chịu khổ, cái ăn cái mặc nàng đều cố lo liệu chu toàn, để y vẫn sống an nhàn đầy đủ như khi còn là trang chủ Tham Hợp trang.

Sau khi mua xong các thứ cần, A Bích sợ công tử không thấy nàng sẽ đi lung tung, liền cố gắng chạy nhanh trở về. Còn nhớ có một lần nàng về trễ, đến khi quay về không thấy công tử đâu nữa, hỏi thăm lũ trẻ gần đó rồi chạy vào rừng tìm cả đêm mới thấy. Lúc ấy, công tử vừa nhìn thấy nàng, liền hốt hoảng chạy tới ôm chầm lấy nàng, nói thế nào cũng không buông. Từ đó, mỗi lần A Bích ra ngoài sẽ nhờ đứa bé ở cạnh nhà trông chừng công tử giúp, bản thân nàng thì cố gắng trở về sớm nhất có thể.

Nào ngờ, lần này trên đường trở về nhà, A Bích bị người cản đường. Chấn trước mặt nàng là một gã đàn ông trạc ngoài tứ tuần, dung mạo đoan chính, người vận áo gấm, đằng sau còn có vài người hầu đi theo, xem ra có lẽ là kẻ giàu có.

Gã nhìn A Bích, hai mắt đầy vẻ si mê, nói:

“Bích cô nương, chuyện lần trước tại hạ đề cập với cô nương, chẳng hay cô nương suy nghĩ ra sao, có thể cho tại hạ một câu trả lời hay chưa?”

A Bích khẽ nhún mày, trong lòng tuy không vui nhưng ngoài mặt vẫn ôn nhu lễ độ, khéo léo cự tuyệt:

“Lý lão gia có lòng, tiểu nữ rất cảm kích. Nhưng tiểu nữ tự thấy mình không tài không đức, không xứng để Lý lão gia bận lòng, càng không dám với cao. Huống hồ, trong lòng tiểu nữ đã có một người, từ đó không thể nhìn thấy ai khác nữa. Đáp án tiểu nữ lần trước đã nói ra, câu trả lời đó sẽ không bao giờ thay đổi. Xin Lý lão gia tìm người lương xứng khác.”

Hóa ra người này là Lý Kiên - một phú thương giàu có nhất nhì trong vùng. A Bích tuy nói không phải tuyệt sắc khuynh thành như Vương Ngữ Yên, thế nhưng dung mạo cũng đoan trang diễm lệ, đặt ở vùng thôn quê này thì cũng là giai nhân hiếm thấy, nàng lại nhu mì hiền lương, khéo tay đảm đang. Lý Kiên từ lần đầu gặp đã say mê tơ tưởng, nhiều lần ngỏ lời muốn cưới nàng về. Thế tử chính thất của gã mất đã mấy năm, gã hứa hẹn sẵn sàng dùng lễ chính thất mà rước nàng về phủ, để nàng trở thành phu nhân vinh hoa phú quý hưởng không hết. Tất nhiên là A Bích luôn một mực từ chối. Nếu nàng là người dễ bị vinh hoa phú quý lung lay, từ mười năm trước đã sớm nhân lúc đương độ xuân thì mà gả cho một công tử nào đó, cũng không đợi đến bây giờ.

Lý Kiên nghe nàng lại cự tuyệt mình, tức giận nói:

“Ta biết nàng vì gã điên đó mà từ chối ta. Nàng suy nghĩ kỹ lại đi, ta có chỗ nào không bằng gã, theo ta được ăn sung mặc sướng, ở nhà cao cửa rộng, chẳng phải tốt hơn hẳn gấp ngàn lần sao? Hắn có thể cho nàng cái gì? Một người điên có thể cho nàng cái gì? Nàng xem mình đi, nàng xứng đáng dùng những trang sức đắt tiền nhất, mặc những y phục quý giá nhất, chứ không phải trăm gỗ áo bố như bây giờ. Nàng theo hắn, thậm chí ngay cả một danh phận cũng không có! Nàng là gì của hắn? Chẳng qua là một nha hoàn thôi...”

“Đủ rồi!” A Bích thét lên, tuy bình thường nàng rất ôn hòa nhưng không phải quả hồng mềm nhu nhược, kẻ trước mắt lại vừa khéo đụng tới nghịch lân của nàng. A Bích không thể nghe ai nói xấu công tử nhà nàng, nhất là nhắc tới chữ “điên” kia.

“Công tử nhà ta không có điên, người chẳng qua là tạm thời mất trí, rồi sẽ khỏi thôi! Trong lòng của ta, công tử là người tốt nhất trên thế gian, không ai có thể so sánh với người. Phải, ta chỉ là một nha hoàn thôi, nhưng chỉ cần được đi theo công tử, là nha hoàn cũng đủ hạnh phúc. Lý lão gia, ông quả thực rất tốt, nhưng đối với A Bích mà nói, ngoài công tử ra, những người khác tốt đến mấy thì cũng có liên quan gì đến ta đâu? Cáo tử.”

A Bích từng học qua võ công, khinh công không kém, những kẻ hầu kia làm sao giữ chân được nàng. Nàng lách mình nhún chân mấy cái, lập tức đã đi xa mấy trượng, nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Lý Kiên tựa hồ còn đang không thể tin rằng cô nương hiền dịu thường ngày kia lại dám lớn tiếng nói chuyện với mình như vậy, một lúc sau mới hoàn hồn lại, lửa giận cùng với đồ kỵ bốc lên trong lòng. Gã phất tay gọi tên hầu cận lại gần, nói:

“Ngươi tới Duyệt Lai khách điểm, nói với mấy vị khách kia lão gia đã tìm ra được nơi ở của gã Mộ Dung đó.”

Nhìn theo bóng tên hầu cận chạy đi, Lý Kiên nhếch môi cười lạnh, thì thầm

“Ta vốn đã cho nàng cơ hội, là tự nàng lựa chọn đấy thôi, đừng trách ta.”

--- ☆ ---

Bạn đang đọc truyện *Hướng Lai Si* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: II

Tiền truyện: Một mảnh tình si vùi hoàng thổ

Mười năm tình mộng thấy đoạn trường

II.

A Bích về tới căn nhà cạnh bìa rừng thì trời vừa đổ bóng hoàng hôn, ánh tà dương nhuộm lên cả đất trời một màu vàng héo úa não nề.

Bấy giờ, Mộ Dung Phục vẫn đang ngồi trên gò đất chờ nàng. Trên người y mặc một bộ trường sam màu vàng nhạt, nếu không có chiếc mũ giấy cao nghệu trên đầu cùng mái tóc pha mấy sợi bạc, thì chẳng khác gì Cô Tô Nam Mộ Dung tuyệt đại phong hoa năm nào. Đã từng, A Bích chỉ biết một mình môn môi ở Yên Tử ô chờ đợi y trở về. Giờ đây, lại đến lượt y chờ nàng. Bãi bể nương dâu, chẳng qua chỉ trong chớp mắt.

A Bích bước lại gần, thấy y đang ngẩn người nhìn mặt trời lặn sau núi lẫm bầm gì đó, chẳng rõ đang nghĩ điều chi. Nàng lặng lẽ vào nhà lấy chiếc áo choàng mới may ra khoác lên người y, khẽ nói:

“Bệ hạ, trời sắp tối rồi, rất lạnh, người mau vào nhà thôi.”

Bấy giờ Mộ Dung Phục mới phát hiện ra nàng đã về tới, lập tức đứng dậy ôm chầm lấy nàng, lẫm bẫm

“Ngươi trở về rồi, ngươi trở về rồi... Trẫm còn tưởng ngươi không về nữa, không về nữa...”

A Bích nhè nhẹ vỗ vỗ lưng y, dịu dàng nói:

“Sao lại chỉ có một mình bệ hạ? Ngự lâm quân đâu cả rồi?”

“Ngự lâm quân” ở đây là chỉ lũ trẻ ở cạnh mà nàng nhờ trông chừng công tử giúp.

Mộ Dung Phục hừ một tiếng, nói:

“Bọn chúng bảo rằng hết kẹ rồi nên không theo trẫm nữa, thật là một lũ bất trung, phải chém đầu trị tội!”

A Bích vừa diu y vào nhà, vừa dịu giọng nói:

“Phải, phải, nên trị tội, nên trị tội. Bệ hạ bớt giận, A Bích có mua hồng lãng cho người, vào nhà A Bích bóc hồng lãng cho bệ hạ ăn nha.”

A Bích lấy ra hồng lãng từ trong giỏ tre, thoăn thoắt bóc ra rồi đưa cho Mộ Dung Phục. Nhìn hồng lãng này, nàng không tránh được buột miệng cảm thán:

“Nhớ năm đó ở Cô Tô, chèo thuyền trên Thái Hồ hái hồng lãng, thật vui vẻ biết bao... Hồng lãng này sao có thể so với hồng lãng ở Giang Nam của chúng ta...”

Những ngày tháng ấy, nàng còn là tiểu nha đầu vô ưu vô lự, việc cần làm duy nhất chính là ngoan ngoãn ở Cẩm Vân Tiểu Trúc may xiêm y cho công tử gia, chờ đợi công tử gia cùng A Châu tỷ tỷ quay về Yên Từ ỏ. Từ nhỏ đến lớn, phần lớn nhiệm vụ bên ngoài đều do A Châu tỷ tỷ đi làm, công tử gia có ra ngoài làm việc cũng mang theo A Châu chứ không đưa nàng theo. Nàng biết, là do bản thân mình không thông minh khôn khéo như A Châu, rõ ràng A Châu chỉ lớn hơn nàng một tháng, lại giỏi hơn nàng rất nhiều, tỷ ấy cái gì cũng biết, ra giang hồ đều ứng đối nhanh nhạy, có thể phân ưu hỗ trợ công tử rất nhiều. Nàng thì khác, công tử gia bảo nàng ngây thơ không hiểu sự đời hiểm ác, đi khỏi Yên Từ ỏ nguy hiểm khôn lường, thế nên, việc duy nhất nàng có thể làm đó là ở lại Yên Từ ỏ, chờ đợi và chờ đợi. Có đôi lúc, nàng cũng không hiểu làm sao mình có thể vượt qua cuộc sống chờ đợi đằng đẳng ấy. Nàng cảm thấy mình rất vô dụng, so với A Châu, nàng tựa hồ chẳng giúp gì được cho công tử ngoài những việc vặt vãnh như may vài bộ xiêm y, nấu vài món ăn, đàn vài khúc nhạc cho công tử giải sầu. Nàng luôn luôn chỉ là một chiếc bóng mờ nhạt phía sau công tử. Có lúc, nàng nghĩ, có lẽ công tử cho tới bây giờ cả mặt của nàng cũng chưa từng nhớ kỹ. Ai lại cần đi nhớ mặt một nha hoàn làm gì?

Mộ Dung Phục thấy nàng thù người quên cả bóc hồng lãng, liền gọi:

“A Bích.”

A Bích sực tỉnh khỏi dòng hoài niệm liên miên, bèn mỉm cười tiếp tục. Cả một đời, nàng chỉ vì một tiếng “A Bích” này của công tử mà cam nguyện làm tất cả. Có lẽ sẽ có người cảm thấy nàng khờ dại, nhưng người không phải cá, sao biết niềm hạnh phúc của cá? Cuộc sống cũng giống như uống nước, ấm hay lạnh chỉ có bản thân mình rõ, người ngoài không hiểu được.

Bóc xong mớ hồng lãng vừa mua về, A Bích ngẩng đầu, thấy đầu tóc của Mộ Dung Phục có chút rối, liền đứng dậy, cầm lược lên, khẽ nói:

“Bệ hạ, A Bích chải tóc cho người nhé.”

Nhiều năm về trước, nàng cũng thường hay chải tóc cho công tử gia. Lúc đó, tóc của y còn đen nhánh, ba nghìn tơ đen mềm mượt tựa thác. Nay nhìn những sợi bạc xen kẽ tóc đen năm nào, A Bích bất giác xót xa. Công tử của nàng tuổi vẫn chưa đến bốn mươi mà đầu bạc quá nửa.

Khi A Bích vừa dùng chiếc trâm ngọc cố định lại búi tóc trên đầu Mộ Dung Phục, một tiếng động thật lớn vang lên. Từ nóc nhà bay xuống một đám người tay cầm dao kiếm, mái nhà thủng một lỗ thật lớn.

A Bích theo phản xạ lập tức đứng che trước người công tử, lớn tiếng hỏi:

“Các người là ai? Đến đây làm gì?”

Tên đi đầu trong đám người mắt đầy hận thù, chỉ kiếm vào người Mộ Dung Phục vẫn đang ung dung ăn hồng lãng kia, cười lớn, nói:

“Mộ Dung Phục nguoi cũng có ngày tàn như hôm nay! Năm xưa nguoi giết sư phụ ta, ta phải bắt nguoi chết không toàn thây!”

Nói đoạn, gã ra hiệu cho đám người đồng loạt tiến lên. A Bích nhanh chóng rút ra thanh kiếm treo trên tường, đỡ lấy kiếm của một tên đang chuẩn bị đâm vào Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục tuy võ công đầy mình, nhưng lúc này thần trí mơ hồ, sớm đã không nhớ một chiêu nửa thức. A Bích một mình ứng chiến với cả đám người, võ công của nàng vốn chỉ thuộc loại thường thường, trước kia công tử vốn không thích nàng học võ, nàng luôn luôn nghe lời công tử, cũng không học được bao nhiêu, lại chưa từng ra giang hồ, kinh nghiệm thực chiến vô cùng thiếu. Vì thế, dù kiếm pháp nhà Mộ Dung cực kỳ tinh diệu, A Bích lại rơi xuống thế hạ phong.

Tên dẫn đầu cười hắc hắc, nói với nàng:

“Mỹ nhân, chuyện này vốn không liên quan tới cô, cô cũng chỉ là nha hoàn của họ Mộ Dung thôi, cần gì vì hấn mà liều mạng? Nếu cô buông kiếm đầu hàng, ta giết hấn xong sẽ tha cho cô!”

A Bích cười lạnh một tiếng, đáp:

“Ta có chết cũng không để ai làm hại công tử!”

Nói đoạn, kiếm trong tay liền đâm tới, ngăn không cho bọn chúng đến gần công tử. Nhưng A Bích thật sự đã kiệt sức, sợ ý bị trúng mấy kiếm, trên người loang lổ máu lại vẫn kiên quyết không tránh ra. Trước đây luôn là công tử bảo vệ cho nàng, hiện tại đến phiên A Bích đứng trước y, vì y che grom chắn kiếm

Đúng lúc đó, tên dẫn đầu tìm thấy một sơ hở, kiếm phong xé gió lao tới, trực chỉ thẳng vào cổ Mộ Dung Phục.

A Bích hoảng hốt không thể suy nghĩ được gì, chỉ biết công tử không thể chết, không thể chết. Nàng mặc kệ tất cả, phóng mình lao đến.

Công tử từng nói, khinh công của A Bích tốt hơn võ công của nàng rất nhiều.

Công tử nói, như vậy rất tốt, cùng lắm đánh không lại cũng có thể chạy, ít ra thì có thể giữ được mạng.

Hắn khi ấy, công tử nàng không thể nào ngờ, A Bích chính là chết vì khinh công tốt.

Mộ Dung Phục không bao giờ nghĩ rằng, khi y tỉnh lại sau mười năm mơ mơ hồ hồ ấy, người đầu tiên trông thấy, không phải biểu muội, mà là A Bích.

Nàng ngã vào lòng y, thanh kiếm đâm xuyên qua người nàng, máu tươi ướt đầm thanh y. Mộ Dung Phục thấy trên mặt mình có gì đó âm ẩm, đưa tay sờ mới biết, thì ra là máu của nàng.

Đám người kia thấy A Bích đỡ kiếm cho Mộ Dung Phục, thoáng qua một chút kinh ngạc, rồi lại ào ạt xông tới. Bọn chúng nghĩ, hiện tại đã không có ai bảo vệ y nữa, xem y làm sao thoát.

Nào ngờ, tất cả chưa chạm tới vạt áo của Mộ Dung công tử đã bị đánh bật ra, ngã xuống đất hộc máu.

“Ngươi... Ngươi... Tại sao có thể?” Tên dẫn đầu không thể tin được, trợn mắt nhìn Mộ Dung Phục.

A Bích cố hết sức ngẩng đầu dậy, vui mừng reo lên:

“Công... Công tử... Người không sao... không sao rồi!”

Nếu có thể thì triển võ công, tức là thần trí của công tử đã khôi phục như xưa.

A Bích run run nắm lấy tay y, thì thào:

“Tốt quá rồi... Công tử khôi phục lại rồi... A Bích chết cũng yên tâm rồi...”

“A Bích, đừng nói nữa”, Mộ Dung Phục cúi xuống ôm lấy nàng, giọng khàn đi, “Đừng nói nữa, ta đưa nàng đi tìm đại phu, nàng sẽ không chết, sẽ không chết...”

Nói đoạn, y dõm ôm nàng chạy đi, vừa tới ngoài cửa lại bị A Bích ngăn lại.

Nàng lắc lắc đầu, lay lay vạt áo của y, nói:

“Công tử... Vô ích thôi... A Bích tự biết, không kịp rồi...”

Nàng chỉ muốn tranh thủ những khoảnh khắc cuối cùng này, nhìn thật kỹ công tử, khắc sâu dáng vẻ của y vào lòng, để khi uống nước Vong Xuyên, bước qua Nại Hà cũng không quên mất công tử.

Mộ Dung Phục ôm A Bích ngồi xuống gò đất thường ngày y vẫn ngồi ấy, bấy giờ mặt trời đã hoàn toàn khuất sau núi, trăng tròn vành vạnh treo giữa trời đêm, soi chiếu hai bóng người ngồi trên gò đất kia, ánh trắng bàng bạc lại có mấy phần thâm lương.

Mộ Dung Phục áp môi lên vầng trán lạnh toát của A Bích, bắt lực nghe hơi thở của nàng ngày một yếu dần, yếu dần... Y khe khẽ nói:

“Nha đầu ngốc... Sao phải khổ như vậy?”

Y nắm lấy bàn tay nàng, vuốt ve những vết chai sần trên bàn tay ấy. Mười năm qua, nàng chưa từng được sống một ngày an nhàn. Nàng rõ ràng có thể chọn gả cho một nam nhân xứng với mình, một đời thanh thoi, hoặc rời bỏ y, sống cuộc sống của mình. Tại sao phải khổ sở đi theo một kẻ không đáng chứ?

A Bích mỉm cười, nụ cười trên khuôn mặt nhợt nhạt, cùng với vết máu bên khóe môi, lại bỗng dựng trở nên đẹp đẽ như vậy, khiến người ta đau lòng như vậy.

Nàng nói:

“Không khổ... Không khổ... A Bích rất hạnh phúc... rất rất hạnh phúc... A Bích từng hứa với công... công tử, trọn đời trọn kiếp... không rời không bỏ...”

Thời gian phẳng phất như quay trở về năm đó, cô bé nhỏ ngây ngô dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với y:

“A Bích nguyện đi theo công tử, trọn đời trọn kiếp, không rời không bỏ.”

Sau đó, bàn tay nàng nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ tuột khỏi tay y. Mắt nàng nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ khép lại.

A Bích thất hứa rồi.

Một giọt nước mắt rơi xuống má nàng, nóng hôi hổi. Không phải nước mắt của nàng.

Thấp thoáng, Mộ Dung Phục như trông thấy, trong sương khói Giang Nam mờ mờ, một thiếu nữ màu áo xanh biếc tựa khói sóng, chèo một chiếc thuyền con trên Thái Hồ rộng lớn. Nàng mỉm cười dịu dàng, cất tiếng hát:

“Son hữu mộc hề, mộc hữu chi

Tâm duyệt quân hề, quân bất tri.” [*]

Tiếng hát da diết thiết tha, chất chứa nhu tình muôn vạn.

Sau đó, tất cả trần thế đều quy về yên lặng.

Sau đó nữa, trên thế gian đã không còn A Bích của Mộ Dung gia.

--- ☆ ---

[*] Trích “Việt nhân ca”, tạm dịch:

“Trên núi có cây, cây có cành

Trong lòng có chàng, chàng tuyệt chẳng hay.”

Đây là một bài ca dao lưu truyền ở nước Sở thời Xuân Thu. Theo “Thuyết uyển”, thiên “Thiên thuyết”, em cùng mẹ của Sở vương là Ngạc quân tử 鄂君子 du thuyền trên sông, cô gái người nước Việt chèo thuyền hát một bài ca biểu thị lòng mến mộ ông. Bài thơ được cô lái thuyền hát bằng tiếng Việt, nhưng ông dù không hiểu tiếng Việt mà nghe lời hát lấy làm yêu thích, nhờ người dịch sang tiếng Sở, chính là bài ca ở đây. Ngạc quân tử hiểu được càng vui mừng cởi áo gấm khoác lên người cô gái.

--- ☆ ---

@Tác giả: Lúc viết phần tiền truyện này chỉ nghĩ đến bài “Ngưỡng vọng” trong phim “Thiên Long Bát Bộ”: “Lón lên trong vòng tay chàng và cũng ra đi từ đó, ấy là số mệnh mà ta tự mình chọn lựa...”

Không phải tác giả muốn bức chết A Bích mà nếu A Bích không chết thì Mộ Dung công tử sẽ mãi mãi không hiểu mình cần nàng như thế nào. (= _ =) Thế nên trước tiên cho A Bích khổ một tí vậy. :v

Bạn đang đọc truyện *Hướng Lai Si* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Một mảnh tình si vùi hoàng thổ Mười năm tỉnh mộng thấy đoạn trường III.

“- Thịnh vẫn công tử, trong đời công tử thì ở nơi nào tiêu dao khoái lạc hơn cả?”

Câu này Mộ Dung Phục đã nghe hỏi bốn năm chục người thế mà khi đến lượt mình cũng ú ớ không biết phải trả lời ra sao. Y võ công cao cường, danh chấn thiên hạ, trên giang hồ không ai là không kính sợ, hẳn là công thành danh toại, thế nhưng trong thâm tâm thực ra chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ thực sự. Y ngần ngừ một lúc mới đáp:

- Nếu bảo ta sung sướng thực sự thì chắc là trong tương lai chứ không phải ở quá khứ.

Cung nữ kia nghĩ bụng Mộ Dung Phục cũng trả lời tương tự như Tông Tán vương tử và những người khác, để đến khi thành phò mã rồi, cùng công chúa thành thân, lúc đó mới vui sướng thực sự, có ngờ đâu Mộ Dung Phục nói về vui sướng chân chính ấy là nói về sau này thân đăng đại bảo, trở thành hoàng đế trung hưng nước Đại Yên. Nàng ta mỉm cười, hỏi tiếp:

- Người công tử yêu quý nhất đời tên gọi là gì?

Mộ Dung Phục sững sờ, trầm ngâm giây lát, thờ dãi một tiếng đáp:

- Ta không có ai gọi là yêu quý nhất cả.

Cung nữ kia nói:

- Nếu như thế câu hỏi thứ ba không cần đề cập đến nữa.”

(Trích chương 91, “Thiên Long Bát Bộ”, Kim Dung)

-----☆-----

Có rất nhiều người từng ngưỡng mộ Mộ Dung Phục, cũng có rất nhiều người từng khinh ghét y, nhưng tất cả bọn họ, không ai hiểu được y có từng thật sự hạnh phúc hay không, những gì y bắt chấp tất cả để làm có phải là những gì y mong muốn?

Mộ Dung Phục chưa từng có khái niệm gì gọi là tuổi thơ.

Là một hậu nhân của hoàng tộc Mộ Dung, mang trong mình trọng trách quang phục Đại Yên, từ lúc còn rất bé, y đã được phụ mẫu gieo rắc vào đầu ý niệm: phải phục quốc, cho dù đánh đổi mọi giá. Cái tên của y chính là một lời nhắc nhở, nhắc nhở y từng giây từng khắc đều không thể quên đại nghiệp phục quốc ấy.

Trong khi những đứa trẻ cùng tuổi còn đang vô ưu vô lo nô đùa, Mộ Dung Phục phải khổ công luyện công, đọc sách, học tất cả mọi thứ để trở thành một quân chủ hoàn hảo. Vì y mang họ Mộ Dung, y phải luôn luôn là kẻ giỏi nhất, y chỉ được thắng, không được thua, chỉ được thành công, không được thất bại.

Trong ký ức của y, chưa từng có cái gọi là tình thân. Mọi người có thể thóa mạ y là kẻ bất hiếu, khi Tiêu Phong quỳ xuống cầu xin vị thần tăng vô danh chữa trị cho phụ thân của ông, còn y thì không; Đoàn Dự trả lời rằng người hấn yêu quý nhất là cha mẹ mình, còn y thì nói chẳng yêu quý ai cả. Đúng vậy, phụ mẫu đối với y chẳng khác gì người xa lạ. Từ lúc y còn rất nhỏ, họ đã nghiêm khắc với y như người dung, không hề có chút tình cảm ấm áp nào. Phụ thân nói với y, người làm việc lớn không thể câu nệ tình cảm, càng vô tình thì càng dễ thành công, càng nặng tình thì càng dễ thất bại. Y cũng từng như bao đứa trẻ khác, từng khát khao vô cùng sự quan tâm yêu thương của cha mẹ. Nhưng cái y nhận lại, chỉ là những trận đòn roi mỗi khi vô công không tiến bộ, những hình phạt nghiêm khắc mỗi lần bại bởi bất kỳ ai. Trong trí nhớ non nớt của y, chưa từng có một cái ôm ấm áp của mẹ, chưa từng có một lời an ủi yêu thương của cha. Tất cả, chỉ là những khuôn mặt lạnh lẽo như băng. Dần dần, y cũng thôi trông chờ cái tình thân xa xôi ấy nữa.

Y là Mộ Dung Phục, y phải thực hiện hùng đồ bá nghiệp của gia tộc, cho nên y phải vô tình.

Chẳng biết từ bao giờ, y trở thành một kẻ vô tình vô cảm, đeo lên mặt một lớp nguy trang quân tử ôn nhu như ngọc, che giấu đi tâm hồn lạnh lẽo của mình. Y bắt giặc treo lên khố mỗi một nụ cười giả tạo, cho dù là vui buồn hay giận dữ, y đều mỉm cười, không ai có thể biết được cảm xúc thật sự của y là gì. Y ôn hòa với tất cả mọi người, nhưng lại không hề thật lòng với bất kỳ ai, cũng không tin có ai thật lòng với mình.

Từ nhỏ phụ thân đã dạy y, “nữ nhi tình trường, anh hùng khí đoản”, xưa nay ôn nhu hương luôn là nỗi chôn của bậc anh hùng, năm đó Chiêu Văn Đế [1] chính là vì một nữ nhân mà đưa nhà Hậu Yên vào chỗ diệt vong, đánh mất cơ đồ giang sơn vạn lí. Cho nên, y tuyệt đối không được động lòng với bất kỳ cô nương nào. Biều muội cũng vậy, công chúa Tây Hạ cũng vậy, chỉ cần người nào có lợi cho đại nghiệp phục quốc, y sẽ lấy người đó, nhưng khi cần hi sinh họ, y cũng sẽ không do dự mà hi sinh.

Mọi người luôn cười y là kẻ khờ dại, một tuyệt sắc giai nhân như biều muội một lòng một dạ ái mộ y mà y lại chẳng ngó ngang. Y lại cười họ vô tri, làm sao họ hiểu được hùng tâm tráng chí của y. Một tuyệt sắc mỹ nhân có là gì, cái mà y cần, là giang sơn, không phải là một nữ nhi. Chỉ có kẻ tầm thường như Đoàn Dự mới luôn chìm đắm trong tư tình nhi nữ, cũng chỉ có kẻ từ lúc mới sinh ra đã có sẵn hoàng vị dành cho hấn, không cần tranh đấu, không cần đoạt lấy như Đoàn Dự mới có thể quần quanh bên mỹ nhân. Y không phải là hấn, trừ trọng trách phục quốc nặng nề kia, không có thứ gì là sẵn có, không có thứ gì mà y dễ dàng có được, những thứ mà y sở hữu, tất cả đều là y khổ công đoạt lấy. Niên thiếu thành danh, võ công cao cường, đều chẳng phải từ trên trời rơi xuống, chẳng phải do ông trời thương xót ban tặng, mà là y dùng máu và nước mắt đánh đổi. Có lẽ y căm ghét Đoàn Dự đến vậy, thực chất cũng chỉ vì đồ kị. Tại sao những thứ y dốc công cả đời vẫn chẳng thể có được, Đoàn Dự lại dễ dàng có, thậm chí còn chẳng xem ra gì?

Mộ Dung Phục lần đầu tiên gặp A Bích là khi phụ thân đưa nàng đến Yên Từ ỏ tránh nạn. Năm đó, A Bích mới sáu tuổi, Mộ Dung Phục đã là thiếu niên mười bảy. Y không ấn tượng mấy với A Bích, chính xác hơn là không có thời gian để tâm đến nàng. Y chỉ nhớ, có một tiểu cô nương được mẫu thân đưa đến hầu hạ y, bích sam xanh biếc như khói sóng Giang Nam, luôn luôn rất nhu thuận nghe lời, ngoan ngoãn hết một con mèo nhỏ. Tiểu cô nương vốn không phải tên A Bích, nếu gia môn không gặp nạn, nàng hấn vẫn là một đại tiểu thư danh giá, mang một cái tên khác. Khi nàng đến Yên Từ ỏ, Mộ Dung phu nhân nghĩ đến Mộ Dung Phục đã có một nha hoàn tên A Châu, thế nên đặt cho nàng cái tên A Bích.

“Khán châu thành bích tứ phân phân,

Tiêu tuy chi ly vị ức quân.

Bất tín tỷ lai trường há lệ,

Khai tương nghiệm thủ thạch lựu quân.” [2]

Mộ Dung phu nhân năm đó hấn không ngờ tới, cái tên mà bà đặt cho đã ứng lên số mệnh của hai thiếu nữ ấy, để rồi hai nàng đều vì một chữ tình mà hồng nhan truân chuyên.

Từ đó, A Bích được gọi là A Bích. Người ta không còn nhớ nàng vốn họ gì, chỉ biết nàng là A Bích của nhà Mộ Dung.

Lần đầu gặp y, A Bích đã rất nghiêm túc phát lời thề:

“A Bích nguyện đi theo công tử, trọn đời trọn kiếp, không rời không bỏ. Nếu mai sau có phản bội lời thề, chết không toàn thây.”

Mộ Dung Phục nghe lời ấy, cũng chẳng để trong lòng. Biết bao kẻ từng thề thốt với y, nhưng khi cần, họ sẵn sàng bán rẻ y chẳng ngần ngại. Y đã sớm quen, và cũng sớm không tin tưởng lời thề. Vì thế, y nhanh chóng quên lãng A Bích.

Có một đêm, khi Mộ Dung Phục đang buồn bực vì kế hoạch phục quốc không như ý, biểu muội Vương Ngữ Yên thì vừa nghe tin y trở về đã chạy sang quán lấy y khiến y càng thấy phiền lòng. Y thấp đèn đọc sách, nàng lại giận dỗi thổi tắt ngọn đèn, nói:

“Biểu ca, huynh đừng xem nữa, khó khăn lắm mới chờ được huynh trở về, ai ngờ huynh vừa về liền chỉ chăm chú xem những cái này, chẳng chịu chơi với muội ! Huynh xem thì có ích gì chứ!”

Bấy giờ biểu muội chỉ là một đứa trẻ năm, sáu tuổi, lại từ bé mất cha, được mẹ vô cùng cưng chiều, thành ra có chút tùy hứng bướng bỉnh. Nàng luôn bám lấy y, muốn y chơi đùa cùng mình, muốn y dỗ nàng vui, bình thường y nghĩ đến còn phải nhờ nàng đọc bí kíp võ công trong Lang Hoàn Ngọc Động cho mình, lại thấy nàng từ nhỏ mồ côi cha, cũng rất đáng thương, dù gì nàng vẫn là biểu muội của y, liền cố gắng mà chiều theo nàng, lựa lời dỗ dành. Nhưng hiện tại, tâm trạng của y đang không tốt, chẳng có tâm trí nào để ứng phó với đại tiểu thư này, lời nàng nói lại đụng chạm tới nỗi buồn bực trong lòng y, tuy biết trẻ con vô tri nhưng y cũng khó nén được tức giận. Mộ Dung Phục cố kiềm chế không để con giận bộc lộ ra bên ngoài, lạnh nhạt nói:

“Biểu muội, hôm nay ta hơi mệt, muội trở về Mạn Đà sơn trang đi, đừng để mẹ lo lắng.”

Nói đoạn, y liền phát tay áo đi ra ngoài.

Ban đêm không khí ở Yên Tử ồ rất trong lành, gió mát nhẹ thổi. Mộ Dung Phục ngẩng đầu lên, thấy trăng tròn vành vạnh, mới bất giác nhớ đến hôm nay là ngày rằm. Đường như đã rất lâu rồi, y chẳng có thời gian để thành thói quen ngắm trăng. Đúng lúc ấy, chợt nghe từ một góc đình viện vọng lại tiếng đàn vắng vắng du dương, Mộ Dung Phục lắng tai nghe, chỉ thấy âm thanh ấy êm dịu thanh thoát, tựa nước suối cam tuyền thanh tẩy tâm hồn, khiến người ta vừa nghe thì lòng đã thanh tịnh thái vô cùng. Lần theo tiếng đàn, y đi đến một đình viện nhỏ, thấy một tiểu cô nương đang ngồi đàn dưới trăng, ánh trăng phủ lên người nàng một quang sáng bàng bạc nồng lung, khiến nàng tựa như khoác ánh trăng lên mình. Nàng ngồi đó, thần sắc ôn nhu mà cũng an tường như nước, phảng phất tiên tử giáng hạ phàm gian, thế giới ngoài kia là thế giới đầy ô trọc phiền não, thế giới trong mắt nàng lại vĩnh viễn bình lặng an tường.

Có một vẻ đẹp, không phải ở dung mạo, mà là ở khí chất.

Đó là lần đầu tiên Mộ Dung Phục chú ý đến nha đầu A Bích luôn lặng lẽ đi theo sau mình ấy.

Những ngày sau đó, Mộ Dung Phục dựng một gian nhà ở gần Tham Hợp trang, đặt tên là Cẩm Vân Tiểu Trúc. Ấy là nơi ở của A Bích. Tuy nói là nha hoàn nhưng A Châu và A Bích chẳng phải nha hoàn bình thường, cả hai đều có tài năng riêng. A Châu tài trí khôn khéo, giỏi thuật dịch dung, chế tạo hương liệu, A Bích thông thạo âm luật, bất cứ vật gì vào tay nàng cũng có thể trở thành nhạc khí. Mộ Dung Phục thi thoảng có giao phó cho A Châu một số nhiệm vụ quan trọng, ra ngoài có khi cũng sẽ đưa nàng theo, có thể xem là một thân tín đặc lực của y. Ngược lại, A Bích chưa từng rời khỏi Yên Tử ồ nửa bước. Từ bé đến lớn, nhiệm vụ của nàng rất đơn giản, đó chính là chăm lo việc ăn mặc cho công tử. Xiêm y công tử mặc là do chính tay nàng may, thức ăn hàng ngày của công tử đều do nàng chuẩn bị, trà thì công tử cũng chỉ uống trà do chính tay nàng pha. Những khi công tử trở về Tham Hợp trang, A Bích luôn được gọi tới đánh đàn, thổi sáo. Cho nên nói, tuy A Bích chẳng can dự gì tới chính sự trong trang như A Châu, nhưng cũng không ai dám đắc tội với nàng, bởi người ở cạnh công tử nhiều nhất chính là nàng.

Thời gian vùn vụt trôi qua, Mộ Dung phu nhân xuôi tay cười hạc về trời, hai tiểu cô nương A Châu, A Bích năm nào cũng trở thành thiếu nữ, hai nàng đều xinh đẹp tài hoa, có phong phạm của tiểu thư khuê các, lại có sự khéo léo đảm đang mà tiểu thư thế gia quen được kẻ hầu người hạ khó có được. Hai nàng ở nhà Mộ Dung được đối xử chẳng khác gì con gái của lão gia và phu nhân, người bên ngoài nhìn vào cứ ngỡ là tiểu thư của Tham Hợp trang, đáng lẽ kẻ đến cầu thân chẳng phải là ít. Sinh thời Mộ Dung phu nhân rất yêu thích hai nha đầu A Châu và A Bích, từng nói sau này sẽ cho hai nàng cưới dặm hồng trang, về vang về nhà chồng. Nhưng nói thì nói vậy, hiện tại phu nhân đã qua đời, chủ nhân của Tham Hợp trang bây giờ là công tử. Đáng lẽ công tử tuổi không nhỏ, hẳn đã sớm thành gia lập thất, cưới Vương tiểu thư về, nhưng y một lòng chỉ chú tâm đến đại nghiệp, cứ lần lữa dời hôn sự. Mọi người đều thầm đoán trong bụng, phải chăng công tử muốn thu hai nha hoàn bên mình làm thông phòng thiếp thất? Vì thế tất nhiên không ai dám ngỏ lời với hai nàng.

Giữa A Châu và A Bích, A Châu tương đối nổi trội hơn, tuy A Bích thường kẻ cận công tử, nhưng A Châu mới là người được y tín nhiệm. Người ta luôn thấy A Bích xuất hiện bên người công tử, nhưng lại chưa từng thấy công tử nói với nàng một câu, xem nàng như người vô hình, thậm chí còn hạn chế nàng học võ. Tất cả đều nói lên rằng, công tử không hề xem trọng A Bích, vì thế, hầu hết sự ghen tị của các nha hoàn trong trang đều nhắm vào A Châu, ngay cả Vương Ngữ Yên cũng chỉ chú ý tới A Châu, bỏ qua A Bích. Nhờ vậy, A Bích ở Tham Hợp trang chính là vừa nhàn rỗi vừa thanh thản, không ai dám xem thường nàng, mà phiền toái gia đầu các kiểu thì đều đi tìm A Châu cả.

Tất cả đều cho rằng Mộ Dung Phục thiên vị A Châu, lại không hề biết, để một người bình phàm mà sống sao lại không phải là một sự bảo vệ? A Bích chỉ quanh quẩn ở Yên Tử ồ, võ công của nàng vừa đủ tự vệ chứ không đủ cao để tung hoành giang hồ, nàng không có ý hại ai, cũng không ai để tâm đi hại một tiểu nha hoàn nhỏ bé mờ nhạt như nàng, cho nên nàng không biết tới giang hồ hiểm ác, không biết tới lòng người đa đoan, thế giới của nàng thật đẹp đẽ, thuần khiết. Cũng chính bởi thế, mới có một A Bích ôn nhu ngây thơ đến nỗi kẻ thù nhà Mộ Dung cũng không nỡ hại nàng mà Đoàn Dự gặp sau này.

Mộ Dung Phục có thể lợi dụng Vương Ngữ Yên, có thể lợi dụng cả thiên hạ để đạt được mục đích, nhưng chưa từng lợi dụng A Bích.

--- ☆ ---

*Chú thích:

[1] Hậu Yên Chiêu Văn Đế: tên thật là Mộ Dung Hi (385 – 407), tự là Đạo Văn, là vị hoàng đế cuối cùng của nhà Hậu Yên (hoàng tộc Mộ Dung của Mộ Dung Phục). Như đã mình đã từng đề cập, hoàng tộc Mộ Dung nổi danh về mỹ mạo, và một trong những minh chứng rõ nhất chính là Mộ Dung Hi, vị hoàng đế đoạt được hoàng vị nhờ lợi dụng mỹ nam kế quyền rũ Đinh Thái hậu, sau đó lại cũng vì một người phụ nữ mà đánh mất giang sơn Hậu Yên. Câu chuyện của vị Chiêu Văn Đế vang danh “cuồng tình” này thật sự khiến người ta cảm khái, đàn ông nếu yêu thì giang sơn cũng có thể chẳng màng, còn đã không yêu thì dù có dâng cho họ cả giang sơn cũng chẳng là gì. Sau khi Chiêu Văn Đế lên ngôi, say mê Phù Huân Anh, bỏ quên Đinh thái hậu, vì vậy bà đã trở nên ghen tuông và giận dữ, Thái hậu đã âm mưu cùng với cháu trai Đinh Tín (丁信) để lật đổ Mộ Dung Hi và đưa con trai của Mộ Dung Bảo là Mộ Dung Uyên (慕容淵) lên ngôi. Kế hoạch bị phát giác và Mộ Dung Hi đã xử tử Đinh Tín cùng Mộ Dung Uyên, buộc Đinh Thái hậu phải tự sát. Sau khi Đinh Thái hậu bị giết, Mộ Dung Hi đã lập Huân Anh lên làm Hoàng hậu, người đời thường gọi là Phù Hoàng hậu. Nhưng bách tính Hậu Yên khó có thể ngờ rằng, chính vị mẩu nghi thiên hạ này là nguyên nhân khiến họ lâm vào cảnh nước mất, nhà tan. Khi còn tại vị, Mộ Dung Hi sủng ái Phù Hoàng hậu đến mức khó tin. Sử cũ miêu tả: Vua đi đâu cũng không rời Hậu nửa bước, tới nơi nào cũng mang Hậu đi theo. Ngay cả khi xông pha chiến trường, Mộ Dung Hi vẫn luôn kề cận người đẹp như hình với bóng. Mộ Dung Hy yêu chiều Huân Anh tới mức bất cứ việc gì khiến nàng vui, ông đều thực hiện bằng được. Chính vì mối họa hồng nhan, nhà Hậu Yên liên tiếp thất bại trong các cuộc giao chiến với ngoại bang.

Năm 403 Mộ Dung Hy cho xây cung Long thành trong vườn thượng uyển, có chiều dài 4 dặm vuông, dài 1 dặm, cao 57 mét, huy động hơn 2 vạn nhân công. Đến mùa hè năm 404 lại xây tiếp cung Tiêu Diêu với hàng trăm phòng, người làm việc không được nghỉ, phân nửa số nhân công chết vì nóng và kiệt sức. Tất cả chỉ là để Phù Hoàng hậu có chỗ vui chơi.

Phù Hoàng hậu thích đi bơi, Mộ Dung Hi liền dẫn nàng đi khắp tìm những sông hồ đẹp nhất để nàng thỏa thích bơi lội. Phù Hoàng hậu lại còn sở thích ăn những món trái mùa. Mùa hè nóng nực thì đòi ăn vây cá đông, mùa đông tuyết rơi thì đòi ăn địa hoàng tươi. Nhưng tất thấy đều được Mộ Dung Hi chiều theo. Bất cứ ai không thực hiện được theo yêu cầu của Phù Hoàng hậu đều bị tội chặt đầu. Sử sách còn chép, chỉ tính những người chết vì những cuộc vui của Hoàng hậu đã lên tới hơn 5000 người.

Phù hoàng hậu yêu thích săn bắn và du ngoạn. Vào mùa đông năm 404, họ đã đi săn bắn dài ngày, xa về phía bắc đến Bạch Lộc sơn (白鹿山, nay thuộc Thông Liêu, Nội Mông), về phía đông đến Thanh Lĩnh (青嶺, được mô tả là cách khoảng 100 km về phía đông của Long Thành), và về phía nam xa đến Hải Dương (海陽, nay thuộc Tàn Hoàng Đảo, Hà Bắc) trước khi trở về Long Thành. Sách sử ghi lại rằng trong hành trình này đã có trên 5.000 binh sĩ hộ tống đã chết vì bị hổ hay chó sói tấn công hoặc do thời tiết lạnh giá.

Vào mùa xuân năm 405, Mộ Dung Hi đã tấn công thành Liêu Đông (遼東, nay thuộc Liêu Dương, Liêu Ninh) của Cao Câu Ly, và đã gần như chiếm được thành. Tuy nhiên, ông lại ra lệnh cho các binh sĩ của mình san bằng các bức tường thành để ông cùng Hoàng hậu có thể tiến vào bằng xe ngựa. Sự chậm trễ này đã cho phép quân Cao Câu Ly có thể củng cố lại thành, và ông đã không thể chiếm được nó.

Khoảng tết năm 406, Mộ Dung Hi cùng với Phù Hoàng hậu đã thực hiện một cuộc tấn công bất ngờ nhằm vào các bộ lạc Khiết Đan. Khi ông thấy rằng người Khiết Đan quá mạnh và định rút lui thì Hoàng hậu lại nài nỉ rằng nàng muốn quan sát một trận chiến, ông vì thế đã bỏ qua đội cận binh nặng nề của mình và cùng với kỵ binh tiến đánh Cao Câu Ly. Cuộc tấn công đã không thành công và ông đã buộc phải rút quân. Tướng Mộ Dung Văn đã bị một mũi tên trong trận chiến làm cho bị thương và do lo sợ sự tàn ác của Mộ Dung Hi, ông ta đã dùng việc này để từ bỏ chức vụ và ở nhà.

Năm 407, Mộ Dung Hi cho xây một cung điện mới cho Phù Hoàng hậu, Thừa Hoa cung (承華殿), triều đình sử dụng nhiều đất đai tới nỗi nó được mô tả là đất như ngũ cốc.

Vào mùa hè năm 407, Phù Hoàng hậu qua đời. Theo sử sách ghi khi Phù Hoàng hậu qua đời vì bạo bệnh, Mộ Dung Hi được sử cũ miêu tả là “đau buồn như mất cha, mất mẹ”. Hoàng đế “diên cuồng khóc lóc”, ôm thi thể của Huân Anh vào người mà lâm bẩm: “Thi thể đã lạnh, sinh mạng cũng không còn.” Mộ Dung Hi ngất đi trong nỗi bi thương tột độ. Khi ông tỉnh lại, thi thể của Hoàng hậu đã được đưa đi khám liệm, nhập quan. Chính tại thời điểm này, Mộ Dung Hi đã làm nên một việc “hoang đường” chấn động trong lịch sử Trung Quốc.

Khi việc nhập quan cho Hoàng hậu đã xong xuôi, Mộ Dung Hi tự tay cây nắp quan tài, bỏ vào bên trong ôm lấy thi thể của Phù Huân Anh mấy ngày liền. Tương truyền rằng, chỉ đến khi thi thể của Hoàng hậu phát ra mùi hôi, Hoàng đế mới miễn cưỡng cho người đi chôn cất. Mộ Dung Hi bắt chẹt đầu mình là Trương Vương phi phải tự sát để chôn cùng hoàng hậu. Ông còn bắt tất cả triều thần đều buộc phải than khóc Phù Hoàng hậu, và những ai không thể rơi nước mắt sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, vì vậy họ đã để ót vào trong mồm để kích thích tiết ra nước mắt.

Ngày đưa tang Hoàng hậu, Mộ Dung Hi xuất hiện trong bộ dạng không hề giống một đáng quân vương: Tóc tai bù xù, y phục xộc xệch, chân không mang giày. Ông đích thân đi bộ cùng xe tang để tiễn đưa Phù Huân Anh về nơi an nghỉ. (Ông xây cho Phù Hoàng hậu một nơi gọi là “Chinh Bình Lăng” có chu vi lên tới vài dặm để an táng và để hợp táng với nàng sau khi ông mất.)

Khi linh cửu đi tới cổng thành, vì xe tang quá cao nên không thể ra khỏi cửa, Mộ Dung Hi lập tức sai người phá cổng Bắc Môn để xe đi qua. Lúc đó, có bậc cao nhân không khỏi cảm thán: “Gia tộc Mộ Dung tự tay hủy cổng thành, chẳng bao lâu nữa ắt sẽ bại vong.”

Trong khi ông rời khỏi kinh đô Long Thành (龍城, nay thuộc Cẩm Châu, Liêu Ninh) để chôn cất bà, các binh lính tại Long Thành đã nhân cơ hội này để quay sang nổi loạn và thay thế ông bằng con trai nuôi của Mộ Dung Bảo là Mộ Dung Văn, bản thân Mộ Dung Hi sau đó bị giết khi mới hai mươi hai tuổi. Vương triều của nhà Mộ Dung chấm dứt, bởi Mộ Dung Văn là con nuôi và sau này đã cải sang họ gốc là “Cao” nên một số sử gia coi Mộ Dung Hi là vị hoàng đế cuối cùng của Hậu Yên, còn Cao Văn là hoàng đế đầu tiên của Bắc Yên.

Mị đồ rằng sở dĩ Mộ Dung công tử lạnh nhạt với hồng nhan dù biểu muội đẹp tựa thiên tiên chính là vì sự tích của tiền nhân nhà anh ý quá chấn động, nên sau đó đời đời nhà Mộ Dung rắn con cháu không được động lòng với mỹ nhân. :v

[2] Bài “Như Ý nương” của Vô Tắc Thiên, dịch nghĩa:

“Nhìn màu đỏ thành ra màu xanh, tâm ý phân vân,

(Thân thể) tiêu tụy gầy yếu bởi vì nhớ chàng.

Nếu không tin rằng thiếp vẫn khóc,

Xin hãy mở rương xem quần thạch lựu.”

Võ Tắc Thiên năm 14 tuổi vào cung làm tài nhân. Vua Thái Tông mất, bà làm ni cô ở chùa Cảm Nghiệp. Vua Cao Tông Lý Trị gặp bà ở đây rồi cho vào cung làm phi. Bài thơ này được Võ Tắc Thiên viết cho Cao Tông khi ở chùa Cảm Nghiệp, được coi là một tác phẩm thượng thừa của bà.

--- ☆ ---

@Tác giả: Còn 1 chương nữa là chính thức hết phần Tiền truyện. =)

Về tuổi tác nhân vật, trong tiểu thuyết Mộ Dung xuất hiện là độ tầm 27, 28 tuổi rồi, mà trước đó bạn Đoàn Dự gặp bạn A Bích, bạn A Bích bảo là A Châu lớn hơn mình một tháng tuổi nên gọi là tỷ tỷ, A Châu chắc cũng trạc cỡ Chung Linh, Chung Linh được miêu tả là tầm mười sáu, mười bảy. Thế nên, mọi người biết rồi đấy, Mộ Dung lớn hơn A Bích có chừng ... 10 tuổi thôi. :v Nếu anh ý không phải công tử thì chắc A Bích sẽ gọi là Mộ Dung thúc thúc. =)))

Chế tạo thêm một ít gian tình giữa A Bích và Mộ Dung kiếp trước vì cảm thấy nếu chỉ vì cảm động khi mười năm sau tỉnh dậy thấy a Bích vẫn còn ở bên mình mà dùng một phát chuyển thành yêu thắm thiết thì hơi bị khiên cưỡng. = = Ày, xem như kiếp trước Mộ Dung vốn cũng có chút cảm tình với A Bích nhưng đại nghiệp phục quốc quan trọng hơn nên quyết định im lặng không thể hiện ra để bảo vệ cô ấy đi. =))

Bên TQ dân tình kháo nhau một nghi án, đó là lúc bạn Đoàn Dự tới Yến Tử ỏ, khi A Châu dịch dung đi vào thì bạn ý nghe thấy mùi hương xử nữ, tưởng là từ người A Bích phát ra, nhưng khi A Châu đi ra thì không nghe thấy nữa, tức là A Bích không có mùi hương đó => A Châu là xử nữ, A Bích không phải => A Bích đã bị Mộ Dung “ăn”. (0.0) Đang suy nghĩ có nên viết theo cái giả thuyết YY này hay không, cảm thấy nghe có vẻ hơi cảm thú. :v Thật ra nhiều người cho rằng A Châu và A Bích giống như kiểu Tập Nhân trong “Hồng lâu mộng” ấy, là thiếp thất của Mộ Dung (chỉ có điều Mộ Dung không đụng tới A Châu thôi), vì nha hoàn gì lại có cả trang viện riêng, có ti nữ hầu hạ nữa. Điều đó sẽ dễ giải thích cho việc Mộ Dung gần 30 rồi mà tại sao chưa có vợ, chẳng phải hoàng đế đều rất quan tâm đến con cái sao?

Bạn đang đọc truyện *Hướng Lai Si* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.